

איתן

איתן נויזורט

נולד בשדה-נחמיה ב-1.11.1943.
נפל במלחמת ההתשה שלאחר
מלחמת יום הכיפורים, בתל-פארס
שברמת הגולן ב-25.1.1974.

איתן נויורט
נולד ב-1.11.43
נפל ב-25.1.74

איתן בנם של חנן ולאה נויורט, נולד בשדה נחמיה ב-1.11.43.
כבן בכור למשפחתו שמנתה שלושה ילדים-איתן שוש אחותי ואני
(מיכי).

ב-1942 הגיעו הורי עם הגרעין הצ'כי לשדה-נחמיה והיו בין מקימי
הקיבוץ.

כמו כל ילדי הקבוץ למד איתן בבית הספר היסודי בקיבוץ.
בכתה ט' יצא לבית-ספר מקצועי בקיבוץ אפיקים. בכיתה י'
חזר לקיבוץ ועבד בפלחה עד גיוסו.

איתן התגייס לצה"ל לגדוד 50 של הנח"ל. את שירותו הצבאי עשה
בעיקר בדרום הארץ.

לאחר שיחרורו מהצבא חזר לקיבוץ ועבד בחקלאות, בעיקר בכותנה
ובמטע.

באוגוסט 1969 התחתן עם זהבה. לאחר שבני הזוג הצעיר שהו תקופה
קצרה בקיבוץ עזבו, ועברו לגור בנצרת עלית. עבור איתן בו
הקיבוץ, שאהב את האדמה והמשק היתה העזיבה והניתוק משדה-נחמיה
משבר קשה. במשך כל תקופת שהותו בנצרת היה לו חלום אחד. לשוב עם
משפחתו לקיבוץ.

ב-1970 נולדה בתו היחידה- ניצנית. ניצנית היתה עבור איתן עולם
ומלואו. עבורה היה מוכן לעשות הכל.

נפרוץ מלחמת יום הכיפורים נויס איתן לחטיבת הגולן במחנה
עין-זיתים ליד צפת.

חטיבתו היתה חטיבת חי"ר משורינת בלשון צבאית- חרמ"ש.
החטיבה פתחה את מלחמת יום הכיפורים בתפיסת גשרי הירדן- גשר
"אריק", גשר "בנות יעקב" וגשר "הפקק". בהמשך הלחימה ועם כניסת
כוחות צה"ל לעומק השטח הסורי. עלתה החטיבה ותפסה את מוצבי דרום
רמת הגולן- , 111, 112, 116, 115, 114 ותל פארס.
עם כניסת צה"ל לעומק המובלעת הסורית חלה הפסקת אש בכל גזרות
רמת הגולן.

החטיבה מצאה את עצמה מחזיקה את הקו הדרומי של רמת הגולן,
אזור בו למרות הפסקת האש בגזרות השונות נוצר מצב של כעין
"מלחמת התשה" בין הכוחות הסורים לצה"ל כשכל קו מנסה לשפר את
עמדותיו לפני הפסקת האש ותחילת השיחות בין הצדדים.
תקופה זו נקראה "מלחמת ההתשה שלאחר מלחמת יום הכיפורים".

איתן נפצע בצורה אנושה בתקרית בתל-פארס ב-2.1.74.
במסגרת הפעילות החטיבתית השוטפת בקו, יצאה כתת אבטחה (בלשון
צבאית ב.ט.ר) עם בוקר לאבטח נהג אזרחי של הטרקטור הגדול D-9
שעסק בחפירות והעמקת תעלה נגד טנקית (נ.ט.).
בזמן העבודה פתחו הסורים בהפגזת תותחים ומרגמות לעבר הטרקטור
וה ב.ט.ר. אנשי הב.ט.ר נפגעו. שנים נהרגו במקום- אברהם פרידמן
ז"ל משדה נחמיה שהיה נהג הב.ט.ר ובחור מסאסא.
שנים נפצעו קשה וביניהם אחי איתן ששכב פצוע שלושה שבועות בבית
החולים רמב"ם בחיפה.

ב-25.1.74 הוא נפטר מפצעיו.
לפי בקשת המשפחה הוא הובא לקבורה בשדה נחמיה.

יהי זכרו ברוך
מיכי

מעיד

היום מצורף מגזין ס ו נ ו |

יום ד' ו' בחשוון תשנ"ד, 22.9.93, ג' ליוני מס' 13972, שנה מ"ו ■ המחיר 1.80 ש"ח (כולל מע

זוכרים את חללי עוצבת הגולן

בטקס הזיכרון לחללי עוצבת הגולן, שנערך אתמול ליד האנדרטה במצפה גדות ברמת'הגולן, לא נמצא לוחם שלא תבע את פרסום דו"ח אגרנט. השאלה שהציקה לרבים: מדוע ניתן לדרג המדיני פטור מאחריות למחדל. הטקס נערך בנוכחות מפקד עוצבת הגולן ומפקד החטיבה, משפחות שכולות וראשי מועצות וישובים בגולן ובגליל העליון. שולה פרידמן, אלמנת אברהם פרידמן ו"ל הדליקה את נר הזיכרון צילום: יהודה גורן

תחלה בוכים.

אטר־קן נקבי מתאבן.

אטר־קן זוקרים דקר אטר ויחיד:

את נסילת הבן.

ואין אומרים דקר.

או מדברים על גשם ועל מה־נשמע.

ועל משהו עוד. ועוד על משהו.

וקאון בין לה לא תשמע.

ושותקים.

וקמים מן הנסא. ויושבים. וקמים. ושוב.

ויודעים דקר אטר ויחיד:

לא ישוב.

אברהם חלפי

לאלה אלה

מזל טוב, 14.5.91

ד"ר ספרי, אור בן-אלי. המספר בקורות נקוד
חור המילואים, אלו השנים, איתן במלחמה
יום הפסחיים ובמלחמה ההמשלה האחרונה.
תקנים חללים הנ"ל למלחמה במלחמה 150-144
והמלחמה המלחמה, אור הנקוד, למלחמה במלחמה
182-180. זה לקחה במקורה אסמיה ולרבות אלה
אסמיה של אור הנקוד אק המסמיה אבן דבריה
זה תחלתי מיכילי אק הנקוד
והקאן נפול המלחמה המלחמה אור מלחמה נקוד
והמלחמה דבריה זה למלחמה.

באחריה בקורות אחר

י

חתך ספרו של עצי קורן "אור בצלות"

בעמדה התצפית יושב לו מפקד האוגדה ומרכזו מבטו בדמותו של
הטרקטור הסורי הגדול הממלאה את משקפת התצפית שלפניו. הנה
מתרבים הסימנים כי הטרקטור פנה משום מה והחל מרחיב חצרו לכיוון
צפון-מערב. אחרי ירי תל-עבאס ועקיפת המיקוש אפשר יהיה להשיב
לסורים בחרבם שלהם. צלבי-משקפות מורי ה"סאגר" מן הצד הישראלי,
נעים ועוקבים אחר צד מנועו של הטרקטור הסורי.

"רשאי" אומר רפול ואינו מנתק מבטו מצידה של חיית המתכת החומה.

דמכה ודריכות ונשימה עצורה ברכס שעף-א-סינדיין.
"נורה." קול שריקה עמום מלווה את תנועתו הבלתי נראית של הטיל.
כעבור רגע ניכרת פגיעתו המתנפצת במרכזו של הטרקטור הסורי.
תימרת עשן שחור מלווה את הבזק הלהבה הקטנה וכעבור שניות עולה ומתגלגל קול זעמו של הפיצוץ.

"רשום כמטרה," ממשיך רפול אל המיקרופון שבידו ואינו מחזיר מבט.
אין קול. אין הד. שתיקה מתוחה יורדת ושוררת סביב בכל עברי הנוף ואין היא חדלה משך שעה ארוכה.

אזהרות ואתרעות הועברו שוב לכל יחידות החזית - כוננות ספיגה מפני אש ארטילרית סורית בכל גבולה של האוגדה. אף אל הלילה תימשך ולמחרת תוציא שלוחות. אין סיורים לאורך המערכת. צופים יחידים בעמדות התצפית. לא תהיה תנועה מנהלתית אל המוצבים ומהם.
הכוננות מותנה רק בשעות אחרי-הצהריים של יום המחרת, ולקראת הלילה אף בוטלה לגמרי. לפי סימניו של הצד שמנגד שב הכול למסלולו - העדרים אל השדות והחיילים לניקוז מחפורותיהם - ובכפרים עלו אורות המעט. אולי שב שיקול הדעת ורוחות המלחמה נכבשו במוסרותי-הן?!

השחר כבר נסוג ופינה מקומו לבוקר חורפי גבוה וקריר עת יצא ה-ב.ט.ר לדרכו מזרחה. ליד מפגש הכביש עם תעלת הנ"ט החדשה, המתין לו טנדר אורחי ובו נהגו של ה-9D שצריך להרחיב ולהעמיק את התעלה. משימת צוותו של ה-ב.ט.ר. היתה פשוטה לכאורה - אבטחת פעילותו של נהג ה-9D בעבודתו. מהי "אבטחה" בהגדרתה המילולית? זה זמן מה הפכה מטבע לשון וכותרת נכבדת בלוח ה"מיבצעים". ובכן, איש צוות אחד צופה על משמרתו ליד מיקלע המ"ג שעל סיפון ה-ב.ט.ר.. שאר החבורה פנויה לכל עיסוק שהוא כמטחורי עין משם ויש בו כדי להועיל לפרט ולקבוצה. יש כותבים ויש קוראים ויש נמים ויש הוזים

ויש בוצעים פת אי מקריבים מיני מתכונים מאסיפה של מנת הקרב ויש, להבדיל, נוטים או כורעים בשלווה ומשרעפים בצרכיהם. והצופה, מעל מרכבתו צופה.

אמנם נותן הוא מדי פעם מבטו בטרקטור הגמלוני שהודף ונוגס בתוככי התעלה להעמיקה ולהרחיבה, אך מרבה הוא לסקור את הנוף סביב, רחוק כקרוב. הנה עולה קרבה שדרתו הלבנה המתנוצצת של החרמון והוא מגשש שמה במבטו לראות מוצב לסימניו, או אולי ייתפש מבטו בשרטוטי רקיע עת יחלפו שמה מגביהי טוס רועשים. עתה שלווה ושקט סביב, זולת נהמת החופר וקול נגינתו של רדיו הטרנזיסטור הקטן המתנגן על חוזה של איתן, השרוע מלוא קומתו באחו השמשי הירוק והרך. בהקשבה דקה יותר נשמעים ועולים קולות פכפוך מים. אולי מי מסיל אל-חד הסמוך בדרכם הארוכה והמתונה מערבה.

אך לפני שעה קלה ביקרו אצלם דני, מפקד הפלוגה, וקובי ודיברו בכוננות ובצורת האבטחה ובצורך לסייע לפלוגה א' בחלק מעבודותיה. "חברה", הזכירם יואב, "היום לא מורידים את השכפ"צים. אפילו לחירבון. עברו רק יומיים מאז תקעו לסורים 'סאגר' בטרקטור על תל-כודנה."

"מה אתה מתרגש?" צחק לעומתו מוריס החובש, "הם בקושי רואים אותנו פה. חוץ מזה עד שיתחילו ברצינות אנחנו עפים לתוך התעלה ושום תותח לא יזיז לנו שם."

מוריס, שהיה עתה הצופה, ניצב לו גבוה ובטוח על עומדו, תוחב ידיו בכיסים הגדולים של מעילו וסוקר את הנוף סביבו. "תראו איזה יום תפשונו, אפילו הרוח נרגעה. הי איתן, מתי אתה מחליף אותי?" שאל בצחוק והחליק ידו על סנטרו הדוקרני.

איתן הסתובב לעברו והשיב כשעיניו עצומות: "מתי שתמצה, מוריס. אולי בכל זאת תתן לי עוד איזו חצי שעה טובה להתאושש, הרי שמרתי הלילה עד שתיים."

"מוריס, אתה יכול לרדת, אני אחליף אותך בינתיים," קרא יואב ממקומו בצד ה-ב. ט.ר. ידיו גיששו על מכשיר הקשר כדי לענות לבדיקה שה"מיבצעים" כופים כל מחצית שעה על תחנות הגדוד. אברהם הנהג עיין בעיתון יום-אתמול אגב כריעה ליד ארגז האוכל. הוא בלע בעיניו כותרות ותמונות ושברי ידיעות, לועס בתוך כך מן הלחם ומן הירקות שצירפו מבעוד ערב למנת הקרב.

"תראו תראו איזה מכות הולכות פה, ממש תפוש כפי יכולתך. הפוליטיקאים חובטים ומכים אלו באלו. אין להם גבול. הרי הבוץ שפה

צלול לעומת הטינופת שלהם. מי אשם, למה אשם, מה משקל האשמה. לו
באו הנה לתחילת המלחמה הבאה..."

הפגז הראשון נפל ליד הכביש ומעוצמתו נפלו על עומדם. יואב
התרומם לאיטו על ברכיו.

"אל התעלה, אל התעלה!" קרא וקולו מבולע.

אחר נפל מטח רצוף של ארבעה והם עצרו זחילתם ודבקו לעשבים.
הרעש היה נורא והיכבות נדמו ארוכות ורמות לבלי קץ. שוב הזדקפו
וזחלו-כרעו כמעט נגד רצונם, עד שהתנפלו בכוח אל תחתית התעלה.
כמעט צמודים, כמעט אחוזים. כמעט אגודים איש כחברו. עתה בא עליהם
מטח נוסף וכאגרוף אלוהי פיזר כהם את רסיסיו והצמידם לעפרם עד בלי
חזור.

אחר חזרו ונפלו שלושה מטחים וארבעה וכל מוראיהם וכל נפילותם
וכל עוצמת כתישתם לא הרתיעה ולא גרעה ולא הפחידה חמישה חיילים
הלומים - עצומים - רסוסים - הדוקים על קרקעיתה של תעלת הבזלת
הגדולה...

תצפית היום של מוצב 112 דיווחה ראשונה ל"מיבצעים". אחר דיווחו
המוצבים 114 ו-111 לפי הדי הנפץ ומראות האבק הרחוקים.

עודם מדברים וקוראים ונשמע קולם של אנשי סוללת תל-פארס
מתצפית למרגלות התל: "נשמע כמו 160 מ"מ. קרוב מאוד אלינו. חמישה
או שישה מטחים וזהו. יש לכם מישהו באיזור?"

לכשנודע דבר הפגיעה לשי, מיהר ופקד על מוס, שהיה אחראי באותה
עת על פלוגת רפיד, להחיש עזרה ופינוי אל אתרו האילם של כוח
האבטחה ליד תעלת הנ"ט: "מהרו אל התעלה לראות מה קרה שם והחישו
את הרופא וצוותו אל מיקלט מחנה סוללת פארס."

מוס לא הירבה להתלבט. את צור קרא אליו כדי שינהג כמשאית
ה"גאז" הכול-יכולה ואת ניסים וחבריו הזעיק לערום מזרונים לפינוי
ולעזור בהובלת הפצועים. לזונדר הרופא הבריך: "זוזו במהירות לסוללת
פארס והיכונו לקליטת פצועים."

צור נהג ב"גאז" הגדולה כנוהג אמבולנס. ידיו המאומצו אחזו בהגה
הגדול ועיניו נלטשו אל הדרך. "לא טוב, לא טוב," לחש מדי פעם ושם
והדהיר את רכבו בין מהמורות הכביש היוצא מרפיד ומקיף את התל
ממערבו וגולש בדרך עפר אל כינות מבני הסוללה.

הלאה משם, כשני קילומטרים ויותר צפונה, היתה תעלת הנ"ט נצממת
אל הכביש ולאורכה מוליך תוואי מסוקס ומבולע עד מפלת כוח האבטחה.

"סע לאט יותר," סינן אליו מוס אחר שניתרו ונחבטו בין אבניה של מחפורת נעלמה, "ככה לא נגיע."

"נגיע, נגיע. אסור להפסיד שניה. החזיקו חזק, אין ברירה." קסדתו התנודדה על רעמתו האדומה וזקנו השתלח לפניו כקווצות אש.

ליד ה־ב.ט.ר. משך מוסרותיו ובלם ברתיעה.

"איפה הם?" הגיחו בצעקה מתאה על המשאית ורצו שפופי קומה לחפש אחר החיילים. כיוון שלא גילו דבר ליד המשוררין, מיהרו לעבר הטרקטור שחנה מרעיד ורועש בתוך התעלה ושם ראום פרוטים בעפר כאצבעותיה של כף יד ירויה.

אחד לאחד עברו על פניהם וביקשו להציל מהם סימני חיים...

החובשים סייעו בידי נוטרי הפצועים על גב המשאית להוריד אל הקרקע את המזרנים המאובקים, מוכתמי הדם, ועליהם נפגעי ההפגזה.

אחר כרעו עליהם וחיליק בראשם.

"שניים עודם חיים, צריך לפנותם במסוק." הוא פנה למוס: "אולי נצליח לעזור במשהו, אבל מצבם לא טוב."

על דרך העפר החוצה את מחנה הסוללה התגלגלו עתה ובאו שני ב.ט.ר. על לוחמיהם, מפלוגתו של דני אשר בחושניה. חבריהם שלהם הם המוטלים עתה בעיבורה של החצר ולעזרתם יצאו כל עוד רוחם כם עת עברה בגדוד אזעקת הפגיעה. במרחק מה מתחנת הארעי עצרו ברכבם ובאראצו מבוהלים וחרדים לראות בפני הניגפים. חיליק ואנשיו כיתרו שניים מן השוכבים והחלו מכנסים סביבם רוב תחבושות ושקיות אינפוזיה בסבך צינורותיהם.

"מה המצב איתם, מוס?" נשא דני עיניו וקולו צרוד.

"נשארו שניים. גם כן סיכוי קלוש."

כפאת החצר, בצל המשאית, שכבו שלושה שהשיבו נשמתם לבוראם, כמו מסביעים עווית מותם כמצע הצבאי. משהבחינו בהם הבאים פנו לעברם בחשש, חוצים־נדהמים את קו האבל.

"אלוהים! יואב, אברהם... ומי זה? כנראה הטרקטוריסט..."

הרקיע הכאיב בכחולו והחמה מירטה ושיקפה את הנוף הקר לצופיו וזוממיו וחדליו...

לפני שהגיע המסוק כבר עמדו נרגשים, נושאים באלונקות את פעימותיהם הנחלשות של מורים ואיתן. זה האחרון פקח לפתע את עיניו ופגש בעיניו של דני.

"נכון שאצא מזה?" לחש לאיטו, "זה לא נורא, אהז!"

פניו הצעירות, החלקות, מיוסרות היו בכאבן ומילותיו תוהות על שפתיו החיוורות.

"יהיה בסדר, איתן, יהיה בסדר, אין לך מה לדאוג," השיבו דני כחיוך חרד...

המסוק לקח את שני הפצועים אל מוצא חייהם בדרך בית החולים הרחוק, בעוד המתים הובלו מעוותים וחפויי גוף בקומנדקאר, מן החטיבה אל מחנה נפח.

באותו זמן מיהרה רשת הקשר להעלות קטעי דיווח ורמזי האסון ולהזהיר כאוזני כולם על כוננות ספיגה מאוחרת מחשש הפגזות נוספות.

הפגזות נוספות לא ניחתו באותו יום. פגזים לא ניחתו גם ביום המחרת ואף לא כימים הבאים.

"לשון חדה. לשון נקיה שאינה צריכה הסבר וחצי הסבר. עוג הוריד אגרוף."

"משחק מאוד לא שקול," הסביר אילן מאג"מ האוגדה שבא לביקור בתל-פארס. "מול שש סוללות שיש לנו בחזית, פרושות שבעים ושתיים סוללות סוריות. אי אפשר למתוח יותר מדי את הדו-קרב מבלי להערך לקראתו, לפחות במיקלט מתאים."

"הקו הדק של ההרתעה נשבר דווקא אצלנו ואנחנו לא הבנו," שח שמוליק ליוסי וזה ענהו: "מה יש פה להבין?! אנחנו לא מודדים קווים, אנחנו רק ממלאים פקודות."

"כשכיל מה צריך היה לצאת לעבודה הזו כשכל כך ברור שהסורים מתכוננים להגיב?!" שואלת אמו של יואב. כשהגתה את המילים לאיטה נדמה היה כי הן עולות ונמשכות מן הייסורים ושלא מרצונה אמרתן. פניה חיוורות וקמוטות בכאבן. הדמעות חדלו, כי יבש מקורן ואת מקומן וצריכתן תפשה ארשת סגופה וכנועה של עצב תהומי.

מפקד הפלוגה דני, עזרא המג"ד ושליש הגדוד ילון, ישבו זה בצד זה על כסאות העץ הכבדים ומבטם נוטה רכון לעבר הרצפה. נעלי הצבא הגדולות הותירו שם חותם בוצי שחור של אדמת הגולן. השאלה עלתה שוב, גבוהה וחדה יותר אף שהדממה שלטת. עזרא גישש אחר מילים, מחפש ואוסף את כוח הדיבר. כמה חרד היה מן המפגשים האלו שמקרכים ומתיכים אותו אל משפחות נופליו.

...וזהו הראשון בהם. יום ארוך שיהיה כולו ביקורי ניחומים ושתיקות וצעקות והטחות... וספוג לכאב.

את מי מהם הכיר ביותר משבר של מבט, טפיחת כתף או נויפה
חטופה?!

לפני שעזבו את הגדוד ובמהלך דרכם הארוכה העירה, ניסה יחד עם
דני לשחזר את דמותם. דני אמנם לא היה כבד פה, אך גם בתיאוריו אין
ביטוי מלא והתמונה נותרה מעורפלת ומטושטשת. ודאי יראם בקלסטררי-
הם הצעירים כפי שנשמרו אצל הוריהם - צעירים, חייכניים, מפויסים,
אהובי הבית, אורחים. זכרוננו שלו כזכרון הקצר של הדמויות מן
ה"מיליציה" - בהתנשפות ריצת הבוקר טרם שחר במחנה האימונים, או
כפגישה קצרה על שולי מיטה בשיחה עם אנשי המוצב.

"שיקולי הצבא אינם מעלים את בטיחות החייל הבודד למקום
הראשון." כך השיב לה לאיטו ועיניו נשואות להסביר אל עיניה.

"הצבא צריך להגן על המולדת לפי תפישתו והוא משתדל לחסוך
פגיעות בגוף ובנפש, אבל הוא מוכרח לעמוד במשימתו. העבודה
המסוכנת שיואב עסק בה טרם נפל, היתה לאבטח טרקטור שחפר תעלה
חדשה כדי שטנקים סוריים לא יוכלו או יתקשו מאוד לפרוץ שוב לרמה,
עם מעבר הגבול.

לקחנו כחשכון כי אם תיפתח אש, תשמש התעלה מסתור מצויין, על-
פי תפישתנו וידיעתנו."

עזרא השיב לאיטו, שוקל כל מילה בחלב ליבו והמילים מתקשות
ומתלעלעות... מה יאמר לה לאם, למשגחת, לפיקחת, לחכמה המעמיקה -
ראות? מה ישיב לה על מות בנה בשדהו?!... והיא הן לא פנתה לתשובה
ולנוחם וחיוץ מכף ידו הכבדה של אישה בכפה הרועדת אין היא חשה
דבר...

קל יותר לשבת בחברת האבות. יש בהסבה עימהם יותר מקורטוב של
אחוות הגבריות שמוסכת איפוק והערכה על הפגישה ואימוץ הלבבות
כהדדי. אפשר אף להרחיב ולהפליג בשיחה ולתאר ממאורעות הימים
ומפני המלחמה ברמה הפצועה והנחבשת.

כפגישה עם הילדים מתמתן הצער ומועקת האבל מונחתת. בחיותם
ובעירנותם חוקרים הם בנשק האורחים ובתרמיליהם ומסיעים עצמם
בשאלותיהם אל עיסוקי הפנאי שלהם ותחביביהם. אף סדר יומם נדמה
כתמים מתמיד ושלם.

מרטיטה וקשה הפגישה עם חווה, שהיא אם כל חי ורעייתו וטבור
עולמו ובינתה עימה שלא תניח את גזילתו... כשכבר נלקח... ואינה
בקיאה בצבא ובאימונו וטכסיסי מלחמתו רחוקים וזרים לה והיא נרתעת
מסכנותיו ואורחותיו והארץ שבו והשריפה. בעת הזו, השכולה והשחווה,

פישוטים אמריה וגלויים ונוגעים כאמת ורואים לעיקר. ואינם כתרצים...

"קופ! חדר, קוס!" קורא בוקסי בקול במרתפו התחתון של הבונקר בתל-פארס. "קוס! חדר, התרנגול רעב." מתיישב הוא לו כך לפתע במיטתו המכורבלת צמרי שינה וכוהה לצדדים. קריאתו החדה של התרנגול העירתו משנתו והוא ממהר להזעיק לעזרה את חדר. את התרנגול אסף חדר באחת מחצרותיה הנטושים של קונייטרה הפרועה והביאו עימו לחל, להאכילו ולנפיתו טרם ייזבח. התרנגול שמח אל נכון למזונה ולחוכמה של חצר הבטון, אך לא הסכין לעיתותיה בניאון וניסה מדי פעם להבקיע בקריאותיו אל השחר.

חדר אינו נחפז כמובן לענות לדרכו של בוקסי ולכד מכמה המהומי שביעות רצון מחומם של מצעיו או תאוותנות חלומותיו, הוא שב ונרפה לשנתו. אף בוקסי נבוכ מאוד מן החשכה ומשתיקת התרנגול והוא מפיל עצמו לשוב אל שנתו המכולעת. גם חדר וגם בוקסי, כמו התרנגול בגומחתו הנסתרת מאחורי מיטותיהם, נמים באגפיו של חדר המרכזיה הקטן. בפינה אחרת ומוארת של חדר זה יושב לו ברש, תורן הלילה, ומבלה אשמורתו ברישומי הומור מדויקים ושונים שהוא מעלה בעפרונו. תערוכה מרישומיו נצברה זה מכבר על קירות החדר וכל אחד משוכניו ימצא שם לפחות אחד מקלסתריו בארשת מצחיקה. כעבור שעה קלה נשמע קול דשדוש רגליים עת שומרי הבוקר עושים דרכם במעלה המדרגות ומן המטבח הקטן עולה קולם של הטבחים המחליפים ברכות וחדשות. כשעה זו יישמע גם קולו של שי, המעביר לרעייתו בטלפון הוראות טיפול בפרותיה אשר בכפר, בעמק הרחוק. עוד מעט קט ועל כל הרחשים יעלה קולם של הרמקולים מחדר המיבצעים עת מתחילים סיורי הבוקר לדווח על תחילת תנועתם וצופי המוצבים מברכים על עלות השחר. מחדר ה"סיוע" הסמוך עולה - משיב קול תורני סוללות התותחים המכנינים עצמם ללוות בחיפוי "נצור" תנועת מגששי הערפל על דרך המערכת.

חדר האוכל מתמלא באיטיות כאנשי היום ומונדי הרס"ר עומד עליהם לכוונם אל השולחנות המעטים, כדי שיישמר הסדר ויספיק המקום לכולם. מאחורי גבו ניצב לו סיר הדייסה הגדול, אפוף אדים כולו, ומונדי מציע כחיך לכל נכנס מן המהביל המתוק הזה.

בקהל הגדול הממהר אל חדר האוכל ייפקד מקומם של השומרים

והצופים ותורני המיבצעים והקשר ושומרי הליל שנפלו אל מאורותיהם
מכוכב עייפותם, ושל... רצי הבוקר. באלו האחרונים אין יותר ממניין
יחיד ואולי עוד שלושה רצים לעת שבת וחג, אך מקום כבוד שמור להם
בארשת בוקר של המוצב הגבוה.

למרות הקור והערפל והדיפתה של הרוח הם מגיחים בעיתם, איש איש
על-פי קיצבו, ויוצאים לדרך. חלקם זהירים ובוחנים ועושים מלאכתם
במיון ושקילה ואינם מרחיקים יותר מכמה מאות מטרים בשולי הפסגה.
חלקם מעיזים דרכם הלאה כמורד התלול, עדי המפגש החד שבין הכביש
ודרך עפר ישנה. חסומה בגדרות תיל לרוב.

בימים כהם מצטלל האוויר משולה הריצה לטיול תצפית על כמת נוף
ענקית. בעת הזו נפלא במיוחד מראהו של גליד שלג החרמון המתנשא
ונמשך בהודו הלבן בפאת צפון. אל מראה השלג ההדור ורב על פני
השפיים האפורים של הרמה, נלווה קור חד וקצות הגוף נצבטים ככאב.
לשוב ולעלות או להיכנע לכביש ולמשיכתה הרחוקה של הארץ?! היום
ירחיק כרוצו כמורד עד צומת כביש התל עם הכביש הבא מרפיד.

"אולי יחס במעלה הארוך והעייפות תקה את הערגונות..." על פניו
חולפת במעוף קולני להקה גדולה של שחור-כנף - קאקים! הן נודעו
מימים בחברותא שלהם ובפקחותם וכי יתורו ארץ והר וישוכו לעת
האביב למחנותיהם שעל הר גריזים. את הצומת איוו למשכן בשל שכנותה
למובלה צבאית גדולה. כמוה כמגרש אוכל גדול להם ולחוזרי הבר
ולשאר חיתורמה.

עוד רגע ועל הכביש מופיע בצהלה רעשנית הג'יפ של פלוגה ד'. חולף
הוא ביעף בדרכו מעלה ויושביו מברכים כחום ובמנוח ידיים "אהלן, אהלן
- בוקר טוב."

"הריצה הזו היא תחליף לסיפוק מיני," טוען דני בכוכד ראש לחללו
של הג'יפ. "מי שלחוף בעניין הזה כנראה מוצא בכך פתרון. תראו את
הגדול' כמה מרץ הוא משקיע בריצה. יכול היה להשקיע בצורה הרבה
יותר מרוכזת ובמקום רך..."

"ריצה היא כמו תרופה," שחים סמלי המיבצעים. "קודם כול מוציאים
פעם ביום את הראש מחוץ לבטון, שנית - אפשר להעיף מבט קצר על
דרכי המערכת הקרובה ולהשוות מפות ומספרים עם מראה וצבע ונוף.
שלישית - לארוחת הבוקר יש טעם מיוחד אחרי ההתרוצצות הזו."

"הבוקר הוא עת לחרוצים," פותח ברש המזוקן בטענה ומניח ידיים
תאוותניות על מתניו של הקומקום החם. "כל העניין הזה עם צחצוח
ורחיצה ורקיפה והשתנה ותרועת נאדות - זה יותר מדי בשבילי."

אתה רק הד / מירה מאיר

אתה רק הד רחוק בתוך באר, אני

קוראת. אתה

אינך חוזר. אני

צועקת וקולי אובד

אתה

רק הד. רק הד.

בחלומי אתה עובר כצל. אני

רוצה לתפס. אתה

נמוג עובר. אני

רוצה

אתה

רק צל עובר. רק צל עובר.

